

Mennesker, som staa akkurat i samme Stilling. Ellers finder jeg ikke Anledning til at opholde mig yderligere ved denne Vædring. — Det næste Forslag gaar ud paa, at § 3 skal udgaa; der er den Paragraf, som der fra flere Sider blev fremsat Indvendinger imod, og som særlig det ærede Medlem fra Ringsted (Lauridsen) anførte særlig solide Argumenter imod. Hvis denne Paragraf fastholdes, er det min Overbevisning, at det vil udelukke en Del Mennesker fra at faa denne Understøttelse, fordi de Vansteligheder, som der paalægges disse fattige Folk, ere aldeles uoverkommelige. Det er urimeligt at forlange, at saadanne gamle fattige Folk, han eller hun, at de ikke blot skulle staa Attester, men endogsaa staa dem fra Personer, som ere nøje kendte med deres Forhold, og hvis Troværdighed saa skal bevidnes af Øvrigheden. Disse Menneskers Bekendtskabsreds er ofte af en saadan Bestaandighed, at det vil være vanskeligt for Øvrigheden at kende dem saa godt, at de kunne bevidne deres Troværdighed. Man forlanger ikke blot, at de selv skulle møde med Legitimationsdokumenter, Straffeattester, Fattigattester og andre Papirer, men de skulle ogsaa møde med 2 Bitterlighedsvidner, som ligeledes skulle møde med lignende Papirer for Øvrigheden, som ikke kendte dem i Forvejen. Det er et urimeligt Omsvøb, som, hvis det skulde blive vedtaget, vil blive haade besværligt og besøstligt for de paagældende. Det vil, som det ærede Medlem fra Ringsted fremhævede, føre til, at de ville søge juridisk Hjælp paa en eller anden Skrivestue eller hos en Kommissionær, som vil gøre dette Arbejde for dem mod Betaling. Jeg ser ikke nogen Grund, hvorfor det ikke skulde kunne gaa, som det er foreslaaet ved vor Vædring til § 4, at vedkommende fremsætter Begæringen — altsaa ogsaa mundtlig — for vedkommende Kommunalbestyrelse, og at den Bemærkning her i § 4 giver Ret til at forlange disse Dokumenter og forlange dem gratis for at foretage den Undersøgelse, som er overordentlig nødvendig for at gøre det klart, om vedkommende opfylder Betingelserne. I det vi i øvrigt ikke gøre nogen Indvending mod § 4, er der dog et enkelt Punkt i den, som jeg anser for ganske utilstedeligt, og det er, at der staar: „Ligesom der i fornødent Fald vil kunne optages Politiforhør over vedkommende selv eller andre, der maatte kunne meddele Oplysninger i Sagen“. Vi anse det for ganske utilstedeligt, at man vil give en saadan Udgang til Politiforhør ikke blot over vedkommende selv om hele hans foregaaende Liv, men ogsaa saaledes, at man vil falde hans Slægtinge og bekendte op,

for at de kunne give Forklaring om alt muligt i denne Mands tidligere Liv, om der skulde være noget, som kunde taldes, efter Forslagsstillernes egne Ord, Uordentlighed eller Dødsbed. Det vilde være en utrolig pinagtig, generende og ydmygende Fremgangsmaade overfor den paagældende og dertil aldeles overflødig.

Jeg kommer nu til et Punkt, som jeg anser for at være, om ikke et Hovedpunkt, saa dog et af de allervæsentligste. Det er Spørgsmaalet om Maaden, hvorpaa denne Understøttelse, som vedkommende fattige derefter skal have, skal tildeles ham. Derom hedder det i § 5, at den kan bestaa saavel i Penge som i Naturydelser saa vel som ogsaa, hvor Omstændighederne tale derfor, i Anbringelse i særlig dertil bestemte Asyl eller lignende Anstalter. Vi have foreslaaet, at Understøttelsen altid skal udbetales i Penge, maanedsvis og forud, og det er et Forslag, som jeg saa indtrængende som muligt vil anbefale til de Herrer; paa det Punkt tror jeg, at Forstikellen ligger mellem Fattighjælp og anden Understøttelse. Naar det fastholdes, at den paagældende kun faar Levedsmidler og Husly efter Kommunalbestyrelsens Skøn uden selv at have Raadighed over en eneste Dre, saa kunne de umulig komme fra, at de behandle dette Menneske som et Fattiglem eller Almisselem. I den Henseende forstaar jeg ikke, hvad det ærede Medlem fra Frederiksvært (Holch) bemærkede forleden; jeg synes, jeg hørte det ærede Medlem sige, at man maa opstille særlige Betingelser, og at det ikke er værre for dem end for os andre; men vi andre blive jo ikke satte i Asyl, vi andre saa jo ikke saaledes tildelt, hvad vi skulle bruge. Jeg tror, at hvis de Herrer havde saa megen Fantasi, at de blot et Øjeblik kunde sætte sig ind i en saadan Mands Stilling, saa er jeg ikke et Øjeblik i Tvivl om, at de vilde være i høj Grad ubehagelige ved, dersom de Herrer tænkte sig, at de Dag ud og Dag ind ved Kommunalbestyrelsens Beslutning skulde have tildelt, hvad de maatte have Brug for af Rugbrød, Hvedebrød, Sukker, Kaffe og Te, naar de skulle bruge en Frakke, Over- eller Underbukser, naar de Dag ud og Dag ind hver Time paa Dagen skulde have alle Fornødenheder afgjorte efter andre Menneskers Skøn, det vilde være en Stilling, som er højt ubehagelig. Naar de saa oven i Købet skulde sættes ind i et Asyl og stilles under dette Asyls Husorden, saa at de ikke længer havde Raadighed til at staa op eller gaa i Seng, naar de vilde, eller gaa ud eller komme hjem, saa ville De se, at det er fuldstændig lig med den Behandling, man